

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIO

CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.er
BARCELONA.

PERÍÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTORICO, 16.
ESTRANGER, 16.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

UN VOLCAN.

—¡Fora 'ls nanos! ¡fora 'l ball de bastons! ¡fora la comparsa d' en Serrallonga! ¡Fora tot 'hom que passa 'l volcan...!

Això es lo que sentiam dir lo dissapte passat quan entre mitj dels preparatius formidables que s' estaven fent à la montanya de Montjuich s' acostava l' hora solemne de veure un volcan sobre nosaltres, després d' havernos vist tant temps nosaltres sobre un volcan.

—Tant mateix lo farán? —deya un desconfiat.

—Si, home, si, —responen cent yeus. —Miri á Montjuich, repari 'l sum precursor que s' eleva com una especie de monument en honor dels organisadors de les festas.

—Vol dir que mereixen un monument de fum?

—Home! Com que las festas son de palla!

—Pero si sembla que aquella fumera es una rejoyeria.

—No, home, no. Es lo volcan, qu' ara 'l couhen.

—Ah! ja!

En tot això 'l vespre s' anava aeostant: la impaciencia creixia y las Hortes de Sant Bertran semblavan la Plassa de Sant Jaume los días que hi ha *alguna cosa*.

—Pero, escolti; —esclamava un feligrés en mitj d' un grup de curiosos —perque no l' han fet al Tibi-dabo com deyan?

—Ja veurà, —replicava un altre, —perque quan se va tractar de ferlo allí s' havia concebut una idea molt distinta de la que s' ha adoptat després. Al Tibi-dabo s' hi havia de fer un pou d' una profunditat espantosa. Allí, en revolta confusió devia abocarsi tota mena de sustancias inflamables: petroli, aigua-ras, concejals barcelonins, fustas, papers, pólvora y totas aquestas materias que per poca cosa s' encenen. En lo moment decisiu una xispa elèctrica encaminada per un fil, inflamant aquell endemoniament de combustibles, havia de ferho explotar tot á la vegada reventant lo cim de la montanya en totas direccions y dantnos l' espectacle d' un volcan fins allí hont pot arribar la imitació del home.

—Y porque no ho han fet aixís?

—Per trenta mil rahons; pero la primera y mès poderosa es la següent. Si vosté s' grata la cama en qualsevolga puesto, s' hi farà un vermill; després si segueix gratant se la ensellarà y si tant y tant grata y esgratinya allí hont no hi tenia res l' hi acudirà un humor. Una montanya es com una cama. Si haguessin fet lo volcan al Tibi-dabo y vinga enfondir y vinga inflamar, potser tant y tant haurian fet, que 'l foch central de la terra, trobant una sortida aproposit, s' hauria precipitat pèl volcan de per-riure, convertintlo en un volcan de debò que 'ns hagués durat per *in sœcula sœculorum* en lloch de durar cinc minutxs.

—Ara, ara, ara! —cridan trenta mil bocas. —Ara va 'l volcan....!

Y mès trempat qu' un ginjol s' alsà un cohét.

Després d' aquell cohét se 'n van veure d' altres hasta que ja surtjan de tres en tres.

—Ara veig, —tornava aquell criticon, —perque en los països que hi ha un volcan pateixen tant y 'ls costa tant car. Està clar; ¿com no 'ls ha de ser car si á nosaltres un trist volcan de pacotilla, un volcan de quincalla ja 'ns costa un ramat de mils pessetas?

—¿Com? ¿mil pessetas costa aixó? —pregunta un observador obrint uns ulls com unas lluhernas. —Rechristina! Jo ab mil pessetas solament m' empenyo á anar á buscar lo Vesubi en persona, portarlo aquí, mantenirlo vuit dias y encara 'm sobraran diners per ferme uns pantalons.

Mentre tant los cohets anavan en augment: los terrats, las torratxas, los forats de totas menas desde 'ls quals lo volcan era visible, 's veyan atestats de curiosos devorant ab la vista la maravillosa preparació d' un volcan á domicili.

La lluna s' amagava com si recelès alguna cosa.

—Es que ja n' ha vist altres de millors de volcans, —deya un, mirant las muecas del astre de la nit.

—Vol dir?

—Si senyor, —que no veu que aquesta lluna de nits se passeja per tot lo mon?

—Alsa bandarrassa! Ella si que donchs se 'n pot bén riure d' aquest.

La montanya ja comensava á fer tropa; per varias direccions s' hi veyan rengleras de llumenetas; deyan que allò era la lava... y 'l volcan no venia.

—Que son aquellas líneas d' atxes que 's veuen montanya amunt? —preguntava un lassaro.

—Es la professò que s' havia de fer diumenge passat.

Lo fum creixia; cohets y mès cohets, llums y mès llums, y espera qu' espera.

La erupció estava anunciada pera las vuyt; eran tres quarts de nou y no 's veia ni en pintura.

Un murmurava:

—Saben que es això? Que 'l pagés, amo d' aquells timbots hi deu haver anat á espatlalls'ho tot.

—Prou que tenian permís, —respon un altre; —ells bé ho han dit.

—Pues com que ho han dit, no 'n deuen tenir.

De sobte l' espay s' ompla d' una claror bastant com cal, no perque sembless un volcan; surten cohets á pàrells, cauen llumenetas, se fa fum; tot'hom riu y per tot arreu se sent dir:

—Això es lo volcan? —Aquí hi ha deu mil cohets?

—Que m' escalibin si n' hi ha més enllà d' una cinquanta! —Otro volcan, otro volcano *ca este no sirva!*

—Que lo mate *El Relàmpago!*

—No s' espantin: jo crech que això es lo preliminar. La explosió definitiva vindrà aviat, —deya un que feya cara d' entendre molt en volcans. —De tot se 'n ha de passar l' aprenentatge.

Y esperant la erupció definitiva, varem estarnos fins á las deu. Los mès desconfiats s' havian retirat: los mils y mils de persones que abandonant los sossegats barris del Born y Sant Pere s' havian deixat caure pèl

Poble sech, desfilavan mal humorats murmurant d' una manera tant incisiva, que n' hi havia per encendre tots los volcans de la terra.

De cop ve un moment de connociò.

—Ara, ara va de bó! —crida un ciutadà ab veu de energúmeno.

En efecte; un viu resplandor va emblanquir en un instant lo cel. La gent s' atura, 's gira y alsà 'l cap: aquella resplandor era... la lluna.

—Qué havíam de fer? Tornárnos'en al llit.

Aixis va acabar la gran paparruxa del volcan: fum, fum y fum com tot lo demés de las festas.

Un poeta que s' ho havia mamat de debò y que havia pujat al terrat cantant allò de

«Sentia en mi pecho arder
un volcan abrasador,»

al baixar ja no 'u cantava

Murmurava tot sol y parodian en prosa aquells coneguts versos del «Compte Bara», deya:

—«Volcan te dius? De avuy en avant dels bunyols se 'n dirán volcans.»

C. GUMÀ.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Los empressaris han fet com los botiguers: han vingut las fàras y han guarnit los seus aparadors trayent del armari las millors pessas.

Algunes, encare que brillants, son mès vellas y conegudas que las iluminacions de la Rambla: es allò que surt sempre en semblants cassos. Serveixen no mès que per enlluernar als forasters que may las han vistitas. Los de la Ciutat ja no 'n fém cap cas.

Altres n' hi ha bagut de novas, y aquestas son las que 'ns interessan.

Aném, donchs, á las novas.

Avants de tot tinch de parlarlos del concert donat per l'Esmeraldina Cervantes.

Molta concurrencia al palco de l' oncle; poca, pero escullida en las butacas y paleos: molts aplausos á l'arpista; als actors Sra. Mena y Sr. Goula que desempenyaren dos dels mès notables quadros dramàtics de'n Victor Balaguer; als poetas que llegiren escullides composicions; a la banda de inginyers que tocà entre altres pessas una de 'n Chopin molt difícil y molt bonica; y finalment molts també al Coro de Euterpe, que portà la representació del inolvidable Clavé á n' aquella festa catalana.

La Esmeraldina ha adelantat molt desde que no l'havíam sentida á Barcelona: toca ab perfecció aquell dificilissim instrument; tréu efectes desconeguts de las cordas del arpa, y té expressió y agilitat.

Tocà una pessa qu' ella escrigué expressament pèl concert que 's donava, composta d'aires populars catalans: lo compte Arnau, la tentina dels gegants, la bolangera y altres motius forman un conjunt agradable. No escatimi aquesta pessa quan vaja pèl mon: fassila

sentir als extrangers; y si may l'hi preguntan «D'hont es aquesta música?», respongu sens vacilar: «Es germana mèva: es filla de Catalunya.» *

Al Principal s'ha estrenat un' òpera nova «*Il violino del diàvol*». *

Aquí tenen un' obra del mestre Mercuri aplaudida rabiosament à Madrid y ab entusiasme à Milan, y que à Barcelona ha hagut de rebrela l' públic ab benevolència.

Lo mestre Mereuri, si en lloc de ser músich fos sastre, no inventaria cap moda.

Això vol dir que à l' òpera nova l'hi falta una condició esencial, l'hi falta caràcter, originalitat; l'hi falta lo més difícil.

Dèu me'n quart de fer d'ella una critica concienciosa, així, de cop y volta, no haventse representat més que tres vegadas; pero 'm sembla que puch dir sense equivocarme que se sembla à un d' aquells quadrets que tenen de mostra 'ls surgidors: retalls de molts colors, y no s'hi vé la costura.

En «*Il violino del diàvol*» lo surgit es molt ben fet; pero la diferencia de colors acusa que l' quadro no es tot de una pessa. Hi ha molts pedassets que semblan trets de la capa del «Faust».

En una paraula, lo mestre Mercuri revela talent; pero no revela geni. Y si 'm preguntan com es que à Italia l'hi han aplaudit tant *Il violino*, 'ls respondrà que à la terra dels cegos, un borni es rey. Això vol dir que ja no existeixen Rossinis, Donizzettis, ni Bellinis. Los Júpits han mort: no hi ha més déus que 'ls Mercuris.

Tota l' òpera descansa ab un' artista; ó millor dit, ab lo violí de una artista, ab lo violí de la Ferni.

¡Qué's pensan que l' toca poch bè! Ab l' arquet als dits, ab aquell brio, ab aquelles gradacions, ab aquella elegancia, la Ferni sorpren, arrebata, fascina, y un hom' no sab, si 's tracta del violí del diable ó del violí de un àngel.

Aném de un salt al Teatro espanyol.

Allí s'hi ha estrenat un drama en cinch actes y un prólech: «*El cuchillo de plata*.»

No coneix al autor; es un francés; pero desd' are declaro qu' es un francés que sab ahont tè la mà dreta; que coneix lo cor del espectador, y que tè l' secret de apoderarse de la sèva atenció.

Si voleu, passém perque la traducció siga dolenta: la traducció no puch alabarla perque es obra de dos xiècots que sucen la ploma al mateix tinter que 'm dona tinta per escriurer aquestas quartillas; pero com tot lo mérit del drama pertany al autor, crech que puch aplaudirlo ab tota l' ànima, sense que 'ls mèus companys se ruborisin, y sobre tot, sense que vostés pugn dir: «Vaya quins tipos, aquests de l' *Esquella*: ells mateixos s' alaban!»

Donchs si, tornant à l' obra, dech dir y ho dich sincerament: es una cosa notable: no cau may en las xoçarrerías pintadas ab lo pinzell groixut: tè tochs fins, escenes conmovedoras, y sobre tot un interès que creix per moments, fins arribar à la catàstrofe final, qu' es essoleme y conmovedora.

Figürinse un jutje que guiantse per indicis que semblan probas evidents é incontrastables, condemna à mort à un innocent. Quan ja no es à temps per salvarlo s' adona del seu error.

Per reparar una falta semblant, ampara al fill de la víctima, nen de pochs anys, l'hi dona l' seu nom y una educació esmerada, y fa passarlo per un seu nebot. Aquest s' enamora de la filla del seu protector, y tot d' un plegat, per un fatal accident, descobreix qui es; s' horrorisa del misteri de sa existencia, y romp resoltament ab lo jutje, després de rompre resoltament los llassos que l' uneixen ab la filla de aquell.

Troba després à una sèva germana: tornan à comprar la casa en que visqué son pobre pare: en ella hi desubreixen un ganivet de plata, arma ab que 's cometé l' crim que donà lloc al suplici de un pobre innocent.

Lo ganivet los hi dona l' fil per descubrir al culpable, y després de un somni, provocat pèl magnetisme conceben presuncions que 's confirmen plenament ab la confessió del verdader culpable.

¿Y saben qui es lo culpable?

Un germá del jutje que firmà la sentencia. Lo jutje ni tractantse de son propi germá falta perxo à son déver: l' accusa, demana per ell la pena de mort; pero tot de un plegat lo dolor y la vergonya l' matan, com si la naturalesa volgués que siga impossible, que ni en nom de la llei, un germá condemnà à mort à un altre fill de la mateixa mare.

Aquest es à grans pinzelladas l' argument, plè d' incidents interessants, desarrollat de mà mestre y matisat de rasgos tant notables, com la aparició de dos quadros plàstichs, en lo moment del somni magnètic, que produeixen un magnific efecte.

Las falornias del magnetisme han acabat per ser ridiculs; no obstant ha tingut tant ingení l' autor de «*El cuchillo de plata*», al presentarlas à l' escena, qu' en lo moment de l' aparició, no senten en lo teatro ni una mosca.

*

En fi, vagin à veure l' drama, y trobarán que no 'ls enganyo.

La millor critica vá ferla un gitano al sortir del teatre l' diumenge à la tarda.

—Xiquet, deya: no 'm sab pas grèu que no hi haja hagut corrida de toros: un drama així m' agrada més.

ANTONET.

UN DUPTE. (1)

(DE J. M. BARTRINA.)

TRADUCCIÓ.

S'alsa aviat tots los jorns de la senmana, desseguit resa una oració cristiana, y vestintse en un salt va corrent à la missa matinal.

'Nant pe l' carrer no 's mira mai las donas puses, per ell, son dimonis las més bonas. Lo que menja beneheix ab gran uncio per temor à alguna mala indigestió.

Los ratos de repos llegeix un llibre manso y religiós, y apren bè cada dia de memoria una jaculatoria.

Dejunant passa tota la quaresma encara que de gana perdi l' esma.

Y així sense sufrir mai desengany, dura, ja que no viu anys y més anys; y així se sacrifica y martirisa y 'l pit à cops de puny se desquartisa, i pera trobar al cel lo seu anhel!

Y si després l' hi surt que no hi ha cel?

C. GUMÀ.

À LAS PORTAS DEL CEL.

Lo quènto que vaig à referirlos es tret de un llibre de la India.

Un pobre home arriba tot fatigat à las portas del Cel. Havia fet alguns pecats; pero en cambi había sufert molt aquí en la terra y vaji una cosa per l' altra. Truca y surt à obrirlo l' porter.

—¿Qué voléu bon home?

—Vull entrar.

—Teniu de passar pèl Purgatori.

—Ja l' hi passat à la terra.

—De quin modo?

—Hi dut trenta anys de matrimoni. Aquí duch lo certificat.

—Bueno; vâlgui per trenta anys de Purgatori: pas-séu endavant.

A las mateixas portas del Cel y contemplant l' esce-na hi havia un altre individuo, al principi tot trist y temeròs, tot melancòlich; pero que s' havia anat animant al veure l' bon resultat obtingut pèl seu antecessor.

Adelantantse digué:

—Jo també tinc dret d' entrarhi.

—Alto, exclamà l' porter. Porteu documents?

—Inmillorables. Figureus si l' Cel s' ha fet per mí! Aquí teniu los papers que acreditan que jo hi portat quaranta anys de casat, ab la circumstancia, com veuréu, de que m' hi casat dugas vegadas.

—Mal negoci, diu l' porter arrufant lo nas.

—Y això?

—Que no podéu entrar.

—Es à dir, al que s' casa un cop l' hi permeten l' entrada y à mi que 'm pertocaria doble gloria perque hi tingut de bregar ab dugas donas me la neguèu.

—Si senyor.

—Sabré al menos lo motiu de aquesta diferència?

—No hi ha cap inconvenient. L' home que s' casa una vegada es un infelis ilusionat que no 's véu lo desengany sino quan la cosa no té remey; are l' que s' casa dos cops, es un tonto, y 'ls tontos no poden entrar al Cel. Anéu en nom de Déu.

Y l' hi tirà la porta pèls bigotis.

L' EMBLANQUINADOR.

Ay que l' progrès me amohina; ja casi ningú emblanquina arreu ho veureu pintat.

—Vol qu' emblanqui la cuina senyora elegant y fina la del rostre emblanquinat?

—No senyor.

Jo gaste bona pintura; no vull emblanquinador.

—Si ma desgracia l' alegra tè la conciencia molt negra tenint la cara tant blanca.

Tinch fills que l' jornal esperan y esperant se desesperan

y com que la teca 'ls manca tot es plor:

per Déu senyora no olvidi al pobre emblanquinador.

Y encar dirá algun canalla que 'l pobre que no treballa es un gandul, un talós.

Y al veure'm à mí no calla si al muscle l' pinzell s' encalla y 'm consumo al Plà del os.

Res d' això

que 'ls importan las fatigas del pobre emblanquinador?

Si desahogar vull ma pena, bromejant de tota mena ma vèu en l' espay retruny.

Y altra vèu enrogullada diu fent una riatllada:

—Ets l' escarni de 'n Fortuny.

Crido:—No!

Y diuhen los que m' escoltan

—¿Qu' es boig l' emblanquinador?

Al demàt las cuineras fent gatzara, riatlleras, van y venen del mercat.

De bons menjars proveheixen y fins sembla qu' escarneixen la mèva necessitat...

No, pitjor!

Me desprecian: ni 's recordan del pobre emblanquinador.

Per fi una vella s' arrima, feyna 'm dona: l' escatima escanyantme com dogal.

Y fentí mil cortesias, l' hi mostro las alegrias que 'm proporciona un jornal.

Va de bò es tipo digne d' historia lo del emblanquinador.

Entrant dins rònega pessa suco lo pinzell ab pressa al gibrell de la cals clara.

—Fassiu bò, per mor de Déu, diu la socia; vè a prop mèu y 's tapa ab las mans la cara.

—L' hi faig por?

No: es que 's guarda dels esquitxos que sà l' emblanquinador.

En mitj de desgracia tanta, hi ha un incident que m' encanta. Molts passan pèl meu costat y ab una inclinació estranya per no topar ab la canya me deixan reverenciat.

Re 'm fà por... que si negras son las penas, jo soch emblanquinador.

ESQUELLOTS.

—Ja s' han acabat las festas, deya un amich mèu lo dimecres.

—No, s' equivoca, l' hi vaig respondre: las festas encare no s' han comensat.

La comissió vá publicar un programa. Malanguyada tinta de imprenta que vá gastarhi.

Tot lo del programa vá suprimir-se menos lo volcan y la iluminació de la Rambla.

Vá suprimir-se entre altres cosas la retreta, la missa de campanya, la manifestació industrial protecciónist, lo surtidor d' aigua de Colonia, las regatas, la gira campestre y la fartenera als pobres.

L' element militar no vá donar-se per entès, ni vá correspondre siquiera à l' amabilitat de la comissió que vá portarli l' volcan à Monjuich. Per xó no vá haverhi retreta.

Los industrials ja fà temps que manifestan una cosa: qu' en aquest país no hi ha feyna.

En quan al sortidor d' aigua de Colonia, segons se 'ns ha dit vá embussar-se la canonada.

Respecte à las regatas diuhen que l' port de Barcelona no ofereix prou seguretat per las llanxes.

La gira campestre no vá ferse per una mala intel·ligència. Alguns barcelonins suposavan que la comissió que convidava pagaria 'ls pollastres, y per xó encare 'ls esperan.

Y en quan à la fartenera, la comissió vá teme l' ridicul de posar-se à fer la competència à ca l' Afarta pobres.

Van recaudar-se uns quatre mil duros.

Lo dèu per cent vá durse al Monte-pío barcelonés per desempenyar prendas, y à casa 'ls fornells per comprar uns quans pans.

Ne quedan tres mil siscents.

(1) Del precios y original llibre *Algo*.

Per gastos d' oficina alguns se 'n gastarian, perque 'ls empleats poguessin fer festa, ja que no la feya 'l públich.

Y lo restant vá cremarse.

1200 duros pèl volcan; 50 pèl castell de foch de la Barceloneta y 200 pèl castell de foch de la Plaça de Tetuan: Total: 1450 duros que ván anar 'n ab fum.

Nota final:

Y no es solzament això lo que vá cremarse.
Casi tots los forasters varen cremarse també.

Una frasse de un foraster:

—A Barcelona fan firs; y 'ls firats som nosaltres.

Una anécdota del tenor Roger que acaba de morir á Paris.

Un opulent banquer donava als seus salons una gran festa, y desitjós de lluirse vá contractarlo. En Roger vá demanarli 1500 franchs y vá pagals'hi.

Arriba l' hora de la reunió, y l' tenor canta una pessa magnifica. Los concurrents més aficionats al negoci que a l' art, se l' escutan com si sentissen ploure, y continuan conversant ab lo major descaro.

Lo tenor se 'n resent y sense despedirse de ningú 's' retira d' aquella casa.

Molt vá estranyar lo banquer la sèva ausència, pues lo tracte era que havia de cantar tres pessas; pero al dia següent vá rebre una carta del célebre tenor, junt ab dos bitllets de mil franchs cada un.

—«Vos torno, deya, 'ls 1500 franchs, perque á casa vostra no hi he pogut cantar, y á més 500 franchs, per indemnizaros de la molestia que vaig causar als vostres convidats, interrompent la sèva animada conversa.

A Agen (Fransa) lo tribunal se las ha hagudas ab un fulano, autor de un robo, que per tota disculpa, deya:

—Senyor; los esperits van dirme que 'm dirigis á casa de fulano y vaig anarhi; van dirme que 'l robès y vaig robarlo.

—Escolti, preguntava 'l president; y van dirli també que espanyés la calaixera?

—Exactament. Lo mateix que un dia van dirme que anés al cel y vaig anarhi: també hi estat al infern.

Lo president del tribunal:

—¿Y al infern que vá trobarhi?

L' espiritista de camama:

—Hi havia molts jutjes.

—¿Y de lladres n' hi havia?

L' acusat ruborisantse, contesta:

—Si senyor, també n' hi havia alguns.....

Un foraster á la entrada del carrer Nou detura á un senyor y l' hi diu:

—Dispensi, ¿sabria dirme ahont cau lo carrer del Alba?

En aquell moment passa una fulana, y l' senyor l' hi respon:

—Miri, segueixi á n' aquesta senyora: ella l' hi portará.

Hem tingut lo gust de veure un quadro ab lo retrato dels alumnes de l' últim curs de medicina, sortit del establecimiento fotogràfic de A. Torija.

Los retratos estan trets ab perfecció y combinats ab bon gust y elegancia.

En una ciutat de la montanya, un diumenge á las 8 del demati y en una de les esglésies més concorregudes vá ocurrir la següent escena:

Deya missa un capellá, y tot d' un plegat se gira, agafa 'l calze y 'l tira pèl cap de un altre capellá que s' estava al darrera seu resant ab véu una mica alta.

Aquest vá ser lo desenllás de unes disputas que ab véu alta havian tingut tots dos.

Los fiels devots qu' eran á la església varen quedar edificats.

Així s' edifiquessin tant fàcilment les cases de quatre pisos.

Los professors de instrucció primaria de Tarragona s' han associat per socorre's mütualment en cas de necessitat.

¡Pobre gent!

Jo compondria una associació de mestres y de formers; pero mestres no més que farán mánigas?

«Ya llegará el dia en que se entrará gratis en el tranvia.»

Tots vostés havian llegit aquest anunci en los diaris, y tots vostés s' havian preguntat: «¿Qué vol dir això? ¿Qué significa? ¿A qué tréu nas?»

Lo Feo Malagueño, ha contestat totes aquestes preguntes y ha desvanescut tots los dubtes.

Aquest sastre andalús, que de primer anava ab una tartrana, y va treure després un carruatje, acaba de sortir ab un cotxe del tranvia.

Lo tranvia del malagueño 's diferencia dels altres ab una cosa: 'ls altres fan desgracias; lo del malagueño, al revés, fa gracia.

A Paris s' ha tret la moda de colocar campanetas á las sombrillas.

Jo espero que la moda vinga á Barcelona per poder dir: —Fulana es una senyora de moltes campanillas.

¡AB RAHÓ!!...

Perque als gossos bolas davan
ab quatre municipals
en Roch y en Pau disputavan
y en seu alta 's declaravan:
«¡¡Protectors dels animals!!»
Y (segons un d' ells blossona)
als «animals» defensant
al «ser humà» impuls se dona
perque diu que á la persona
la bestia «influeix» bastant.
Al fi, en mitj de las rahons
quan ja havian arribat
á punt de darse «crostons»
(batallant com fers lleons)
va di en Roch, un xich calmat:
—Vostés no hi entenen res
y ab això parlém formals;
puig tingan per ben entés
qu' al «mirá» pe 'ls «animals»
també «mirém» per vostés.

S. GOMILA.

QUÉNTOS.

Se presenta un jove tronat á una agencia de matrimonis.

—Vull casarme, diu. No miraré si la meva dona es lletja, guapa, jove, vella, dreta ó estrafta. Mentrengua quartos, per mi está fet.

L' agent respon:

—Tinch precisament una geperuda: té cinquanta mil duros ¿L'hi está bé?

—Magnifich!

—Pues negoci tancat. Vaig á pendre nota; pero avants, haurá de pagar dos duros de agencia: es la costum de la casa.

Lo jove, respon ab molta dignitat:

—¡Dos duros! Home, home. Se creu vosté que si jo tingues dos duros hauria vingut á molestarlo?

Era 'l dia de Sant Corneli.

Una dona casada 's veu sorpresa pèl seu marit en lo moment de cometre una infidelitat.

—¿Es possible? Y tot justament avuy, al dia del meu sant...

La dona agafantse ab aquesta última paraula:

—Precisament per xó Corneli. Perque es lo teu sant hi tractat de donarte una sorpresa.

En un casament lo capellá ho arregla tant á satisfacció del nuvi, que aquest no pot menos de dirli:

—Mossen Jaume quedo molt content de vosté, y cregi que sempre que vulga torná á casarme, vindré á trobarlo.

Un marit y mulier de certa edat ván per llogar pis, y naturalment han de respondre al interrogatori del porter.

—Vamos á veure, diu lo porter, vostés no tenen familia?

—No senyor.

—Y 'l senyor no retira pas tart?

—A las deu á casa.

—Està bé, y d' animals doméstichs ¿cómo estém?

—Tenim no més que un gat manso com un anyell.

—Bueno donchs, búsqüinse pis á un' altra casa. No estich per gats: lo meu gos no pot sufrirlos.

En una guanteria hi entra una senyora, presentant una mà menuda, blanca, bèn contornejada: es á dir la mà més deliciosa que puga imaginarse.

Es inútil buscar guants; cap parell l' hi ve bé.

Per últim la guantera, tota cremada, exclama:

—Ja veurá, senyora, ¡quina culpa hi tinch jo, si vosté té una mà tant mesquina!

Una senyora francesa lloga á una criada, y al presentarla al seu marit, diu:

—Paul, voici la bonne...

Resposta de la criada:

—De bona no sè si 'n seré prou; pero per la meva part jo faré tots los possibles.

Estém en plenes festas: á la cantonada del carrer Nou hi ha una minyona d' aquelles, qu' està plantada, com si esperés á algú.

—Pare, diu lo fill de un foraster, assegut á las cadiras de la Rambla. ¿Qué fá aquella senyora que ja vá més de mitja hora que s' está esperant a la cantonada?

Lo pare tot embrassat y no sabent com explicarse:

—Ja veurás noy.... es una dona que espera á algú

—¿A qui, pare?...

—Ni ella mateixa ho sab.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Prima y segona es igual
á dos inversa primera;
ab s es flor la tercera
y quarta es lletra vocal.
N' es, lector meu, la total
una xicotita molt mona
que té molt bona segona
y sap cusí sens didal.

O. M.

Escoltant un prima dos
de la tercera que cantaba
m' en vaig anar perque 'l meu
primera tres m' esperaba.

UN FRARE.

ENDEVINALLA.

Sense tenir dents mossegó;
no soch persona y respiro;
á tots alegra al ivern
y al istiu á tots amehino.

J. FERRET BASSA.

MUDANSA.

Ay! tot mèva, quina tot
ha sigut lo de las festas!
Los forasters enganyats
han tocat tot molt depressa.

SOLRAIX.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Un nom d' home.
7 8 9 5 8 4 8 2 — Idem.

1 8 4 8 1 8 — Una prenda de vestir.

7 8 4 5 6 — Lo que té Dèu.

2 6 7 8 4 — Lo que no tinch.

1 2 3 5 — Lo que poso al cel.

1 3 2 3 4 — Lo que hi ha per las iglesias.

ANDREU MINISTRE.

ROMBO.

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

LAS FESTAS PASSADAS.... Y PESADAS.

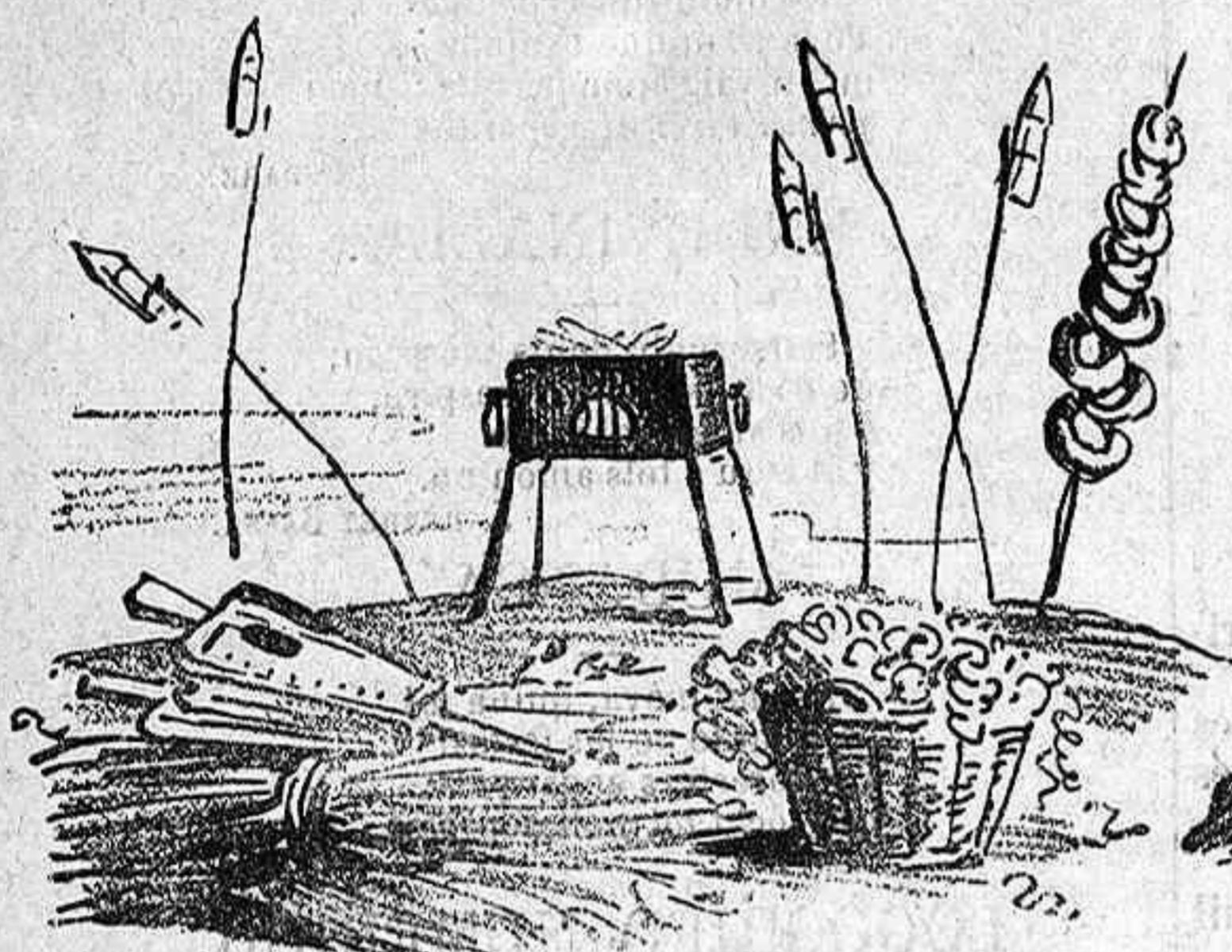

¡Qui no s' hi entussiasma, davant de un bunyol tant immens!

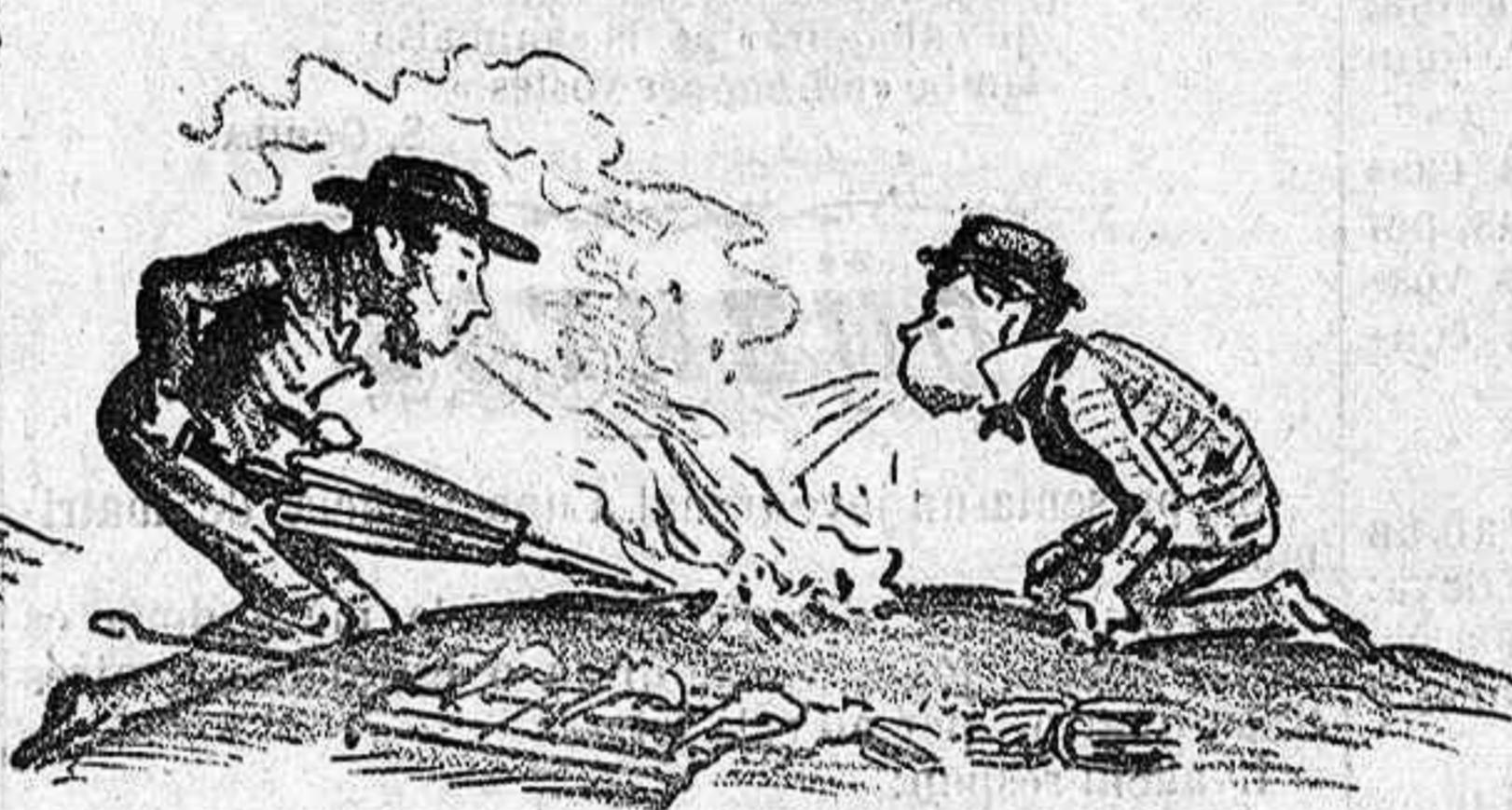

La comissió vá dir: «Fém forsa bunyols y així tothom ne sortirà tip.»

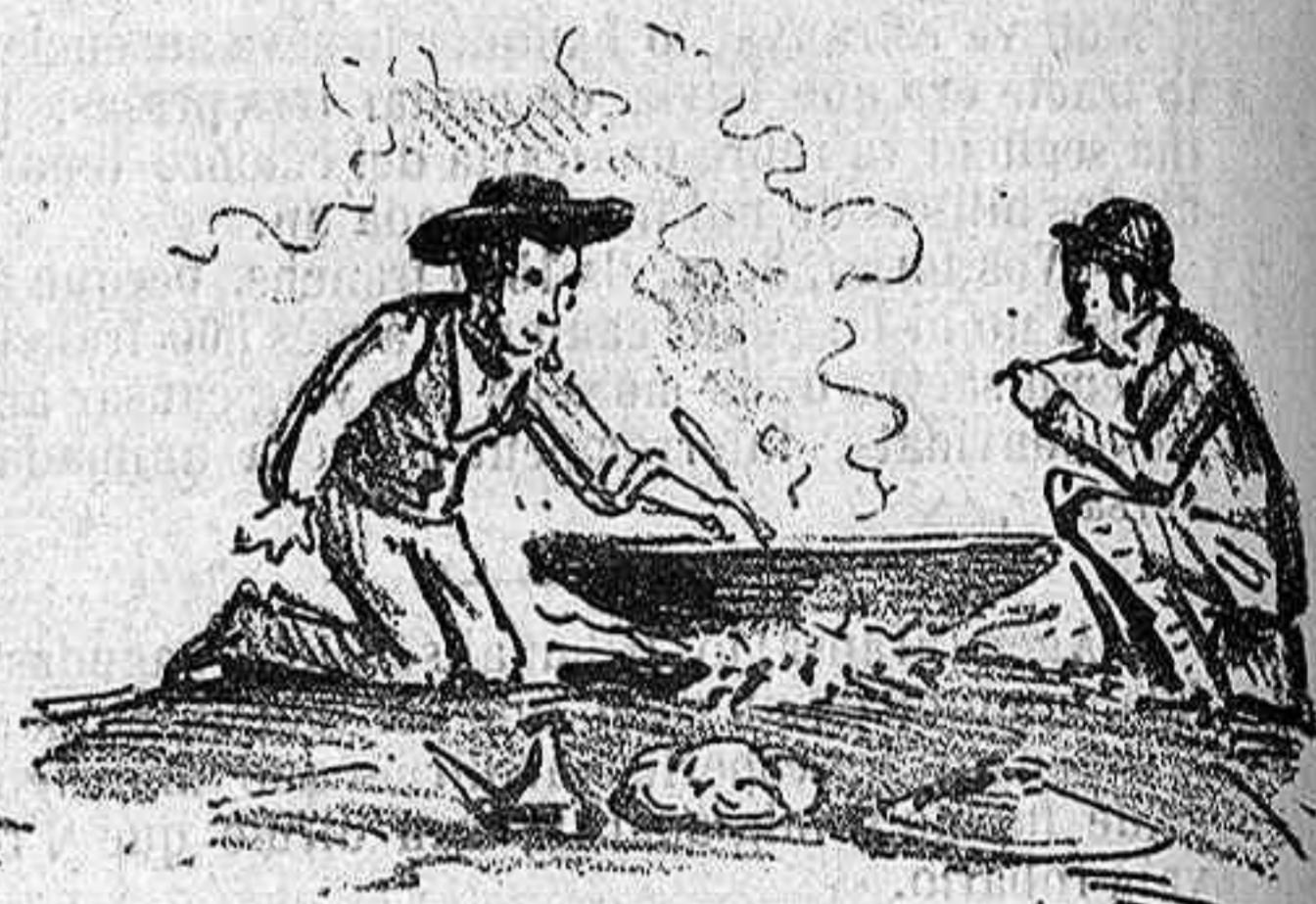
Serrallonga Dèu vos guard'... Y tot per fer treure 'ls quartos als forasters.

Preparatius per fer un gran volcan.

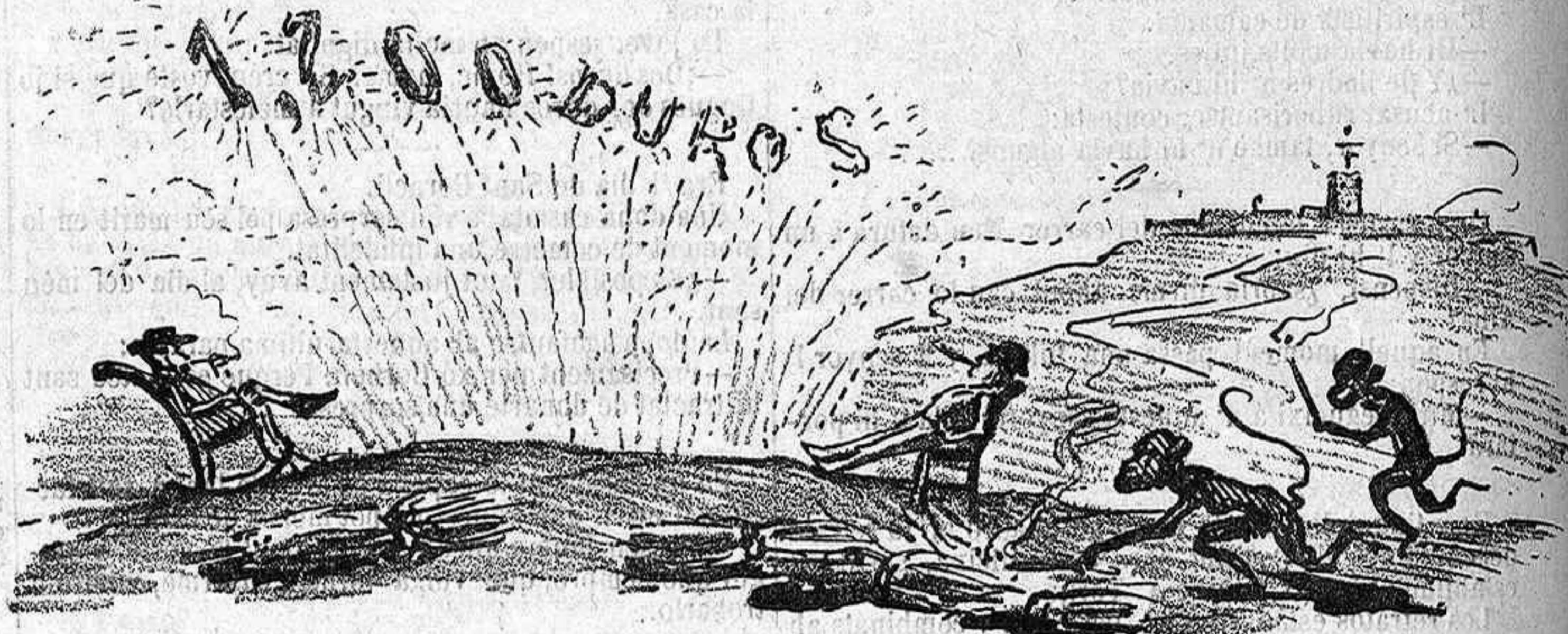
De bon matí ja s' hi veia fum.

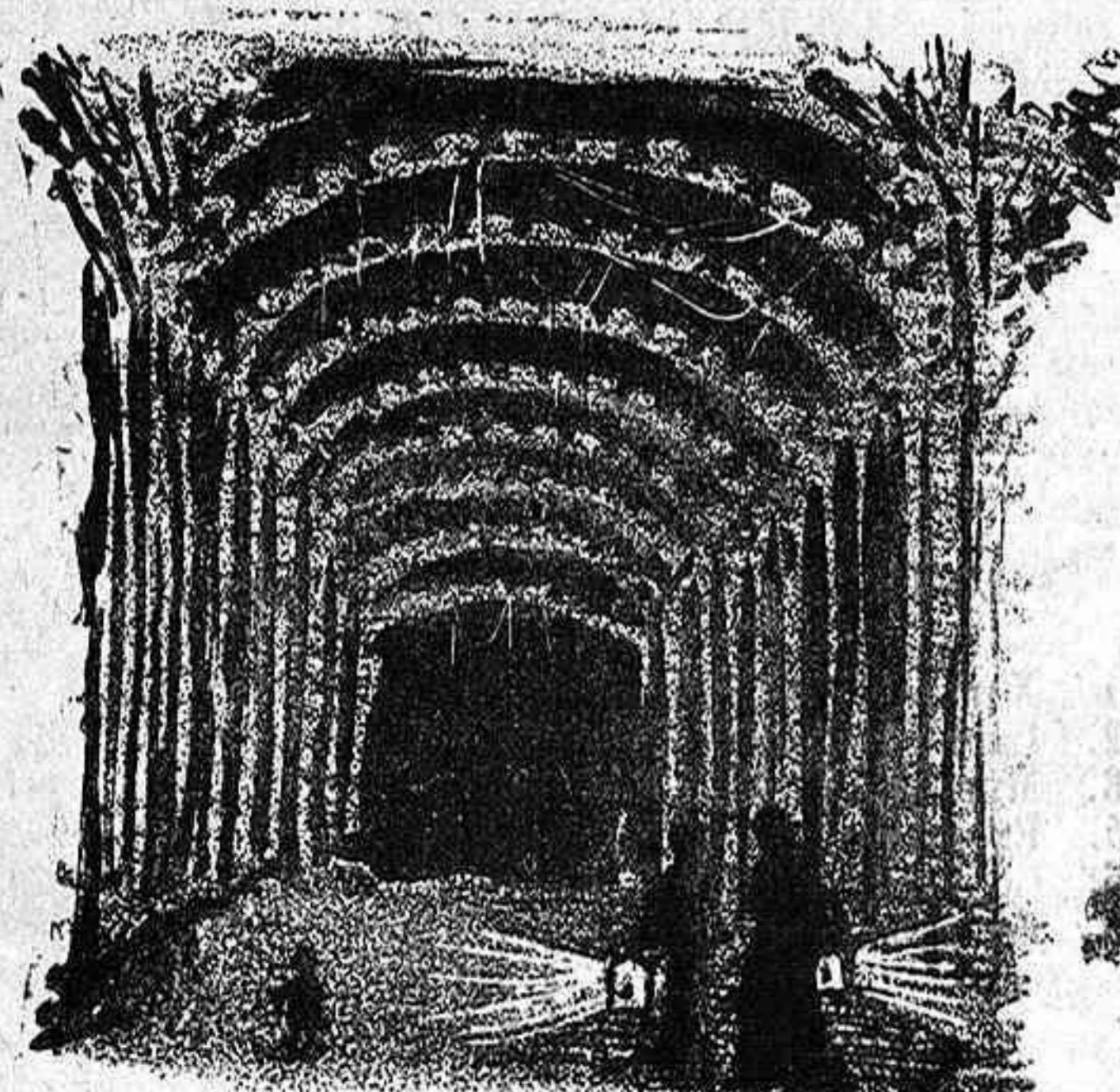
Al mitj dia durava 'l fum encare.

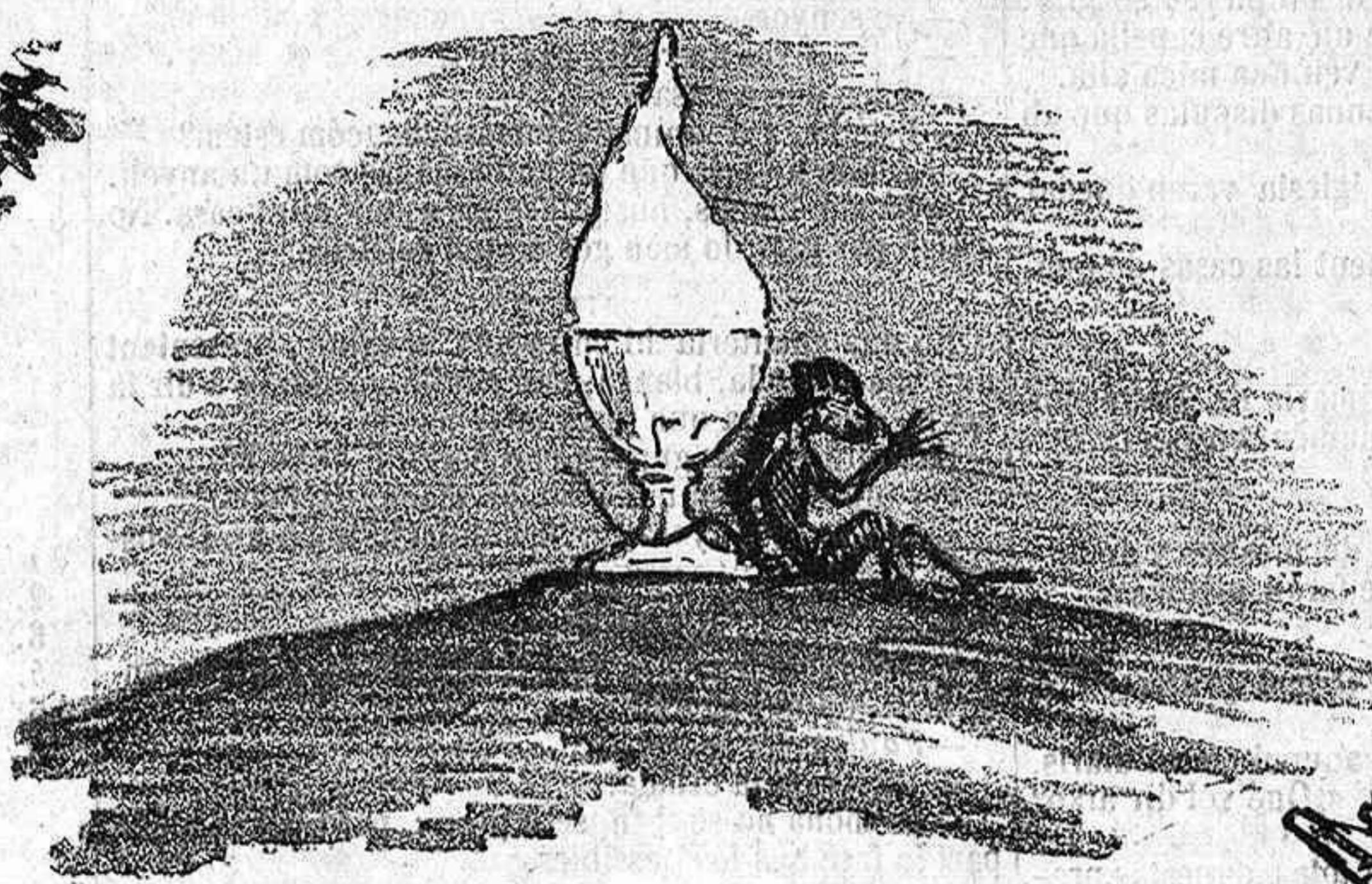
Cap al tart semblava 'l foch de Sant Joan.

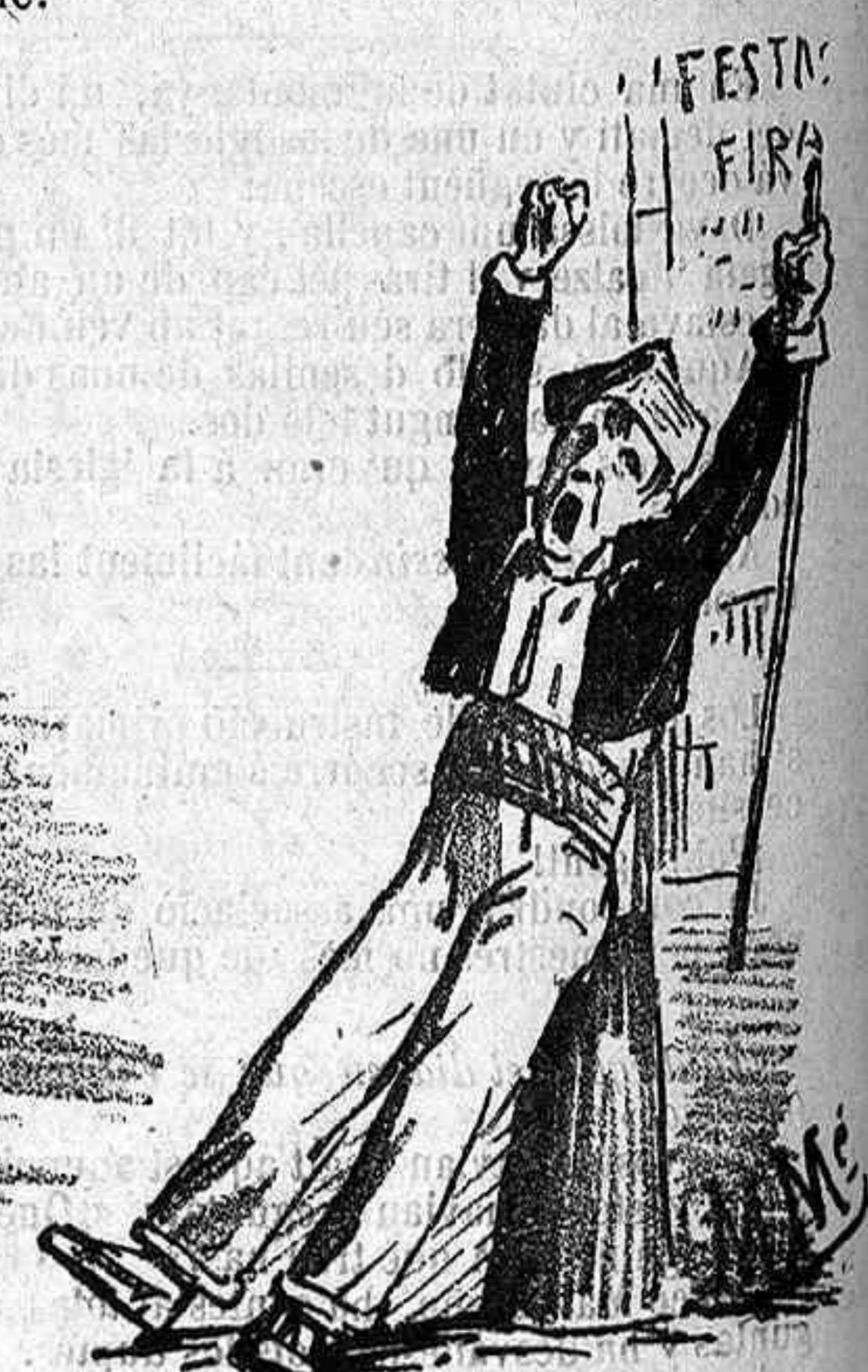
L' explosió.... pero no d' entussiasme.

129 de Setembre!

Segons opinió de tothom, allò del volcan vá acabar molt fret.

A...a...a...ah!.. Mala reingra de bet sentada! Si un altre any m' hi tornan à arreplegar que 'm pelin!